

Оставямъ вы да си наумите лесно най голѣмото ми окаяниство слѣдъ таквъзъ една буря и давяніе по морето. Бѣхъ измокренъ и нѣмахъ дрехы да си прѣблека, бѣхъ гладенъ и нѣмаше какво да си хапна, бѣхъ жеденъ и нѣмаше какво да срьбна. Нѣмахъ съ какво и какъ да подкрѣпѣмъ исчезающыѣ си силы, не виждахъ никакво друго спасеніе, освѣнъ да си оставѣмъ на волѣтъ на дивыгѣ звѣрове и на най-лютыѣ мѣкы на гладътъ. Нѣмахъ никакво оружіе за да забранѣмъ поне себе си, или да убѣмъ нѣкое живото за да ямъ ; самото нѣщо що нѣмахъ на свѣтътъ бѣше единъ ножъ, една лула и малко тютюнъ. Наближаваніето на нощтъ умножаваше тѣглыѣ и мѣкыѣ ми. Тячахъ насамъ, натамъ като подлудѣлъ и выкахъ та плачахъ, като си примысляхъ каква щеше да бѣде чистота ми прѣзъ тѣзи нощъ, ако бы да има на това мѣсто да ея вѣдятъ дивы звѣрове, комто непрѣмѣнно не ще пропустятъ да не ходятъ да търсятъ хранѣтъ си въ тъмното врѣме.

Кото ся намѣрвахъ въ таквъзъ едно жалостно състояніе, за само прибѣжище намыслихъ да възлѣзѣмъ на едно дърво, което бѣше тамъ на край морето, и на него да прѣмошчу-